

Jerry Spinelli

DUMDUM

az áz z

Jonatán Modern Könyvtára

*Ezt a könyvet Carl Francisnek ajánlom,
aki táncot járt az eredményjelző táblán.*

1 A NEVEM

Valójában Johnnak hívnak. John Coogan a nevem, de mindenki csak DumDumnak szólít – még a szüleim is.

Ősrégi a sztori: akkor született ez a név, amikor karácsonyra megkaptam az első rögbiszakomat. Nem emlékszem tisztán, de azt mesélik, akkor történt, mikor Herm bácsikám és családja átugrott megnézni az ajándékainkat. Amikor befelé nyomultak az ajtón, támadóállást vettem fel, és így vicсорogtam: „Fedezékbe! Fedezékbe!”, és megrohmoztam őket a vadi új sisakkal a fejemen. Bridgetet, az unokahúgomat egy az egyben kiröpítettem az ajtón: a hátsóján landolt a harminccentis hóban.

Azt mondják, torkaszakadtából ordította, hogy galád gyilkos vagyok, és nem volt hajlandó betenni a lábát a házba; így Herm bácsi végül kénytelen-kelletlen elrángigálta az egész pereputtyát tőlünk – még a kabátjukat sem volt idejük levetni.

Ahogy mondtam, nekem semmi sem rémlik a történetből, de ha visszagondolok arra, milyen kiskölyök voltam, be kell látnom, a történet feltehetőleg igaz. Mióta csak az eszemet tudom, – durr – mindig belerohantam mindenbe: az emberekbe, a tárgyakba, amit csak el tudsz képzelni..., akár volt rajtam sisak, akár nem.

Tulajdonképpen az előbb nem mondtam teljesen igazat. Nem mindenki hív DumDumnak. Egyvalaki kivételt jelent. És ez az egyik a sok millió apróság közül, ami bosszant a sráccal kapcsolatban.

Még mindig emlékszem az első találkozásunkra: hét évvel ezelőtt, nyáron történt, éppen elsőbe készültem.

HAJDANÁN

Nyár volt, ragyogóan sütött a nap. A ház előtt, a kertben ügyködtem: lyukat ástam egy kis vörös lapáttal. Mintha füttyörészést hallottam volna: felnéztem. Valóban füttyörésztek! Egy lükeforma kis vakarék adta ki magából a hangot. A járdán ballagott felém – de nem a szokásos módon szedte a lábait. Úgy sétált, mintha az övé lett volna a környék: mindkét keze a zsebében volt, és minden lépéssel ide-oda himbálózott. Bóóóklászott. Ógyelgett, a házakat bámulta, és egy dilinyós dallamot füttyült, mintha valamiféle Hapci vagy Szundi lett volna.

Egy hatalmas jelvény díszelgett rajta; csaknem a fél mellkasát betakarta. Mondjuk ez nem volt nehéz, mivel elég vézna volt a gyerek.

Itt jön ez az alak: ögyeleg, füttyörészik, a száját tátja; ott feszít a kítűzővel; csámborog végig a járdán – az én járdámon, az én birtokomon; és hirtelen belém villan a

felismerés: tudom, mit kell tennem; olyan volt, mintha leszóltak volna odafentről: Ne hagyd továbbmenni!

Így hát kiugrottam a lyukból, és egyenest a kölyök elé álltam. Na és ő mit tett? Szélesen rám vigyorgott, és azt mondta:

- Jó reggelt! Én vagyok az új szomszédod. Penn Webbnek hívnak. Hát téged? - a kezét az orrom alá dugja, hogy rázzam meg.

Fütyültem a kérdésre; a kezét is hiába nyújtogatta.

- Penn? - kérdeztem. - Hát ez meg miféle név?

- A Penn Váltóversenyéről neveztek el - mondta.

- He? - nézek még nagyobb.

- Tudod, ez egy híres futóverseny. Mikor világra jöttem, a szüleim hagyták, hogy a dédnagyapám nevezzen el, és ő ezt a nevet választotta. 1919-ben megnyert egy kört a Penn Váltóversenyen. Harmincezer ember éljenezte lelkesen. Észak-Dakotában él. Én is Észak-Dakotában éltem... egészen tegnapig. Aztán anyával és apával együtt ideköltöztünk, Pennsylvaniába. Anya negyvenéves volt, amikor megszülettem. Késői gyerek vagyok.

„Na, asszem, bevart képű gyerek leszel, ha nem fogod be!” - gondoltam.

- Mi van a kitűződön? - kérdeztem tőle.

Kidüllesztette csenevész mellkasát:

- Az áll rajta: Sziasztok! Én egy zizzenőfarkú vagyok!

- Micsoda?

- A zizzenőfarkú egy mókusféle. Rengeteg él belőlük Észak-Dakotában. Ezért hívják a Zizzenőfarkú Mókusok Államának. Hát Pennsylvaniát minek nevezik?

- Kaka Államnak.

Nem mosolyodott el, fel se fogta, hogy csak vicc volt. A homlokát ráncolta, gondolkodott rajta, majd bólintott és így szólt:

- Ó!

Aztán megint rázendített:

- Észak-Dakota tiszta lapos. Legalábbis az a hely, ahol laktunk. És ott van a préri. Apa azt mondja: amikor a szél végigsüvít rajta, olyan, mintha hullámok fodroznák, akár a tengert. Még sohasem láttam igazi óceánt, de apa azt mondja, hamarosan megnézzük az Atlanti-óceánt. Az én apám művész! Madarakat formáz üvegből, kerámiából, fából meg fémből. Válassz egy madarat! Bármit meg tud csinálni, amit mondasz, és ő készíti a világon a legremekebb prériyúkokat!

„Na, ebből elég volt!” Meg kellett szólalnom.

- Az én apám új vállalkozásba fogott. Hetven órát gürizik hetente. Néha még annál is többet!

- Anya otthon dolgozik, mint apa. Képeslapokat meg ilyen kitűzőket készít.

- Az én anyám dolgozik, és még suliba is jár! A kettőt egyszerre!

- Szeretem a kutyákat, és imádom a tekiket. Nem szeretnéd megnézni a teknősömet?

- Nem. Van egy Robogó nevű nagyapám. Szakács volt az USA Haditengerészeténél.

- Egyetlen gyerekük vagyok.

- Az idén kezdem a sulit. Elsős leszek.

- Én is - mondta, és másodszor kérdezte meg a nevemet.

- Mergatroid - válaszoltam.

Meg se rezzent. Csak odadugta a kezét, és így szólt:

- Örülök, hogy megismerkedtünk, Mergatroid.

Nem a kezemet, hanem a lapátot nyomtam oda neki. Megrázta. Nevetett. Azt gondolta, hogy a Tapsi Hapsi óta ez a legmókásabb dolog a világon!

Ki tudja, miért, ez a nevetés volt az utolsó csöpp a pohárban. Letéptem azt a béna kítűzőt az ingéről, beledobtam a lyukba, amelyet kikotortam, és ráhajítottam egy kis földet. Rátapostam, és lábbal ledöngöltem az egészet.

Na, a srácnak a képére fagyott a vigyor! Kikerekedett a szeme: csupa szem volt az arca. Aztán megfordult, és elindult az ellenkező irányba. Most már nem füttyörészett.

Azt hittem, most láttam életemben utoljára ezt az alakot.

2

Másnap megint odakint ástam. Ezúttal a dömpere-
met is magammal vittem. Belelapátoltam a földet,
majd odafurikáztam vele a virágágyáshoz, és rázúdí-
tottam a rakományt egy lila árvácskára, míg be nem
temettem.

Közben Abby, a kishúgom, kukacokat szedegetett
ki a földből, amit előzőleg kilapátoltam. Gilisztaver-
senyt rendezett. Leesett az állam, hogy egy kislány
ilyen bátran fogdossa a kukacokat! De Abby akkoriban
mindössze négyéves volt, így arra a következtetésre
jutottam, még túl kicsi, ezért másmilyen. Azt gondol-
tam, hamarosan egy átlagos lány lesz belőle, és sikol-
tozni fog, ha hozzáér valami nyálkás csúszómászóhoz.

Na mindegy, miközben buzgón temettem az árvács-
kákat, egyfolytában az utcát figyeltem. Talán nem csak
figyeltem; talán reménykedtem, hogy megpillantom
az új srácot, Penn Webbet, hátha gyötörhetem még egy

kicsit. De sehol sem láttam, így miután eltemettem az utolsó árvácskát is, felpattantam a bringámra, és végigtűztem a járdán.

Fogalmam sem volt róla, hol lakik. Akkoriban még nem lett volna szabad átmennem az út túlsó oldalára, mégis átmentem. Hamarosan kisebbek lettek a házak. Ismeretlen volt a környék, ezért visszakanyarodtam. Hazafelé tartottam, amikor meghallottam a hangját:

- Mergatroid!

Felém rohant. Új kitűzőt viselt, és úgy tűnt, nagyon örül, hogy láthat - ki tudja, miért?

- Nem Mergatroid a nevem - mondtam neki.

Száj tátva bámult rám: - Nem?

- Nem. Humphrey-nak hívnak.

Vigyorgott: - Aha! Becsapsz, mi?

- Ja - mondtam. - Állati trükkös fiú vagyok. De most nem akarlak becsapni! Valóban Humphrey-nak hívnak.

Bólintott és odadugta az orrom elé a kezét:

- Okés, örülök, hogy megismertelek, Humphrey. Én továbbra is Penn Webb vagyok.

Nyújtottam a kezem, de amikor meg akarta rázni, hirtelen elrántottam. Megböktem a homlokát:

- Haha, megint átvertelek!

Nevetett: - Nem akarod megnézni a teknősömet?

- Nem - feleltem. Ráböktem az új kitűzőre. Láttam, hogy csak egy szó áll rajta. - Mi van ide írva?

- Béke - mondta.

- Béke? - vihogtam. - Hát ez meg miféle baromság? Hogy kerülhet ilyesmi egy kitűzőre?

Úgy csináltam, mintha a jelvény után akarnék nyúl-
ni. Gyorsan felkapta a kezét, hogy eltakarja.

- Hahaha! - kacagtam. - Bedőltél! - Lehanyatlott a keze. Közelebb lépett hozzám. Tudom, hogy örülségnek hangzik, de az az érzésem támadt, most felkínálja a lehetőséget: elvehetem ezt a kitűzőt is, ha kedvem tartja.

Meg is tettem! Egyszerűen letéptem az ingérőt. Ezúttal azonban nem volt kéznél egy lyuk, nem tudtam mibe beledobni. Gondoltam, majd kibiggyesztem én, de ugyan mit kezdenék egy kitűzővel, amin az áll, hogy BÉKE? Így hát visszaadtam neki.

- Melyik házban laksz? - kérdeztem.

Egyenest maga mögé mutatott. - Ott.

Ott? Hihetetlen volt.

- Szórakozol velem? Ez nem is ház, hanem garázs!

Penn az épületre pillantott, majd rám nézett:

- Nem, nem szórakozok! Ott lakunk. Két napja költöttünk be. Becsszóra!

Hát... továbbra is hihetetlennek tűnt a dolog. Az épület alig volt nagyobb egy garáznál. Azóta már megtudtam, hogy valaha valóban garáznak használták, míg át nem alakították a világ legjelentéktelenebb házává.

Egy öregember jött ki az épületből. Intett nekünk, és odakiabált: – Sziasztok, srácok! – és a kéglit megke-
rülve hátrament.

– A nagypapád is veletek él? – kérdeztem.

A srác kuncogott: – Az az apám.

– Az apád?! De hiszen tiszta ősz volt!

– Persze. Ötvenegy éves. Öt évvel idősebb az anyámnál. Későn születtem.

– Tudom, tudom.

– Egyben örömteli kis meglepetés is voltam.

– He? Mi voltál?

– Tényleg! A szüleim azt hitték, hogy sohasem születhet gyermekük. És akkor hirtelen... puff! – Penn mindkét karját a levegőbe lendítette – egyszer csak bevágódtam én, mire elneveztek az ő örömteli kis meglepetésüknek.

Na, most már éppen azon voltam, hogy jól bemosok neki egyet, ha nem hagyja végre abba ezt a hülye gügyögést.

Arról, hogy megpillantottam ezt az ősz hajú öreg pasit (akár az apja volt, akár nem), eszembe jutott valami még az előző napról: – Mit is mondtál, ki adta a nevedet?

– A dédnagyapám. A Penn Váltóversenyéről nevezett el. Bizony, nem sok gyereknek él még a dédnagyapja. Apa azt mondja, hogy igazán szerencsés vagyok. Na, nem akarod megnézni a teknősömet?

- Nem - mondtam. - Én is szerencsés vagyok.

- Igazán? Él a dédnagyapád?

- Nem... nekem üknagyapám van!

Kikerekedett a szeme, a fejét ide-oda ingatta:

- Tyúha! Te valóban szerencsés vagy!

- Száztizenöt éves!

Erre Penn feje csaknem leesett a helyéről:

- Hú! - Hátrafelé tántorgott a fürdőszobaszőnyeg méretű kerten át, és a hátsóján landolt. - Száztizenöt éves?

Na, ennek az idiótának bármit beadhatok!

- Okés - bólítottam rá -, most megnézem a teknőcödöt.

Felugrott, és berohant a házba. Egy teknőssel tért vissza. Sárgás-barnás páncélja volt.

- Szelencetecnős - dicsekedett. Megfordította. - Nézd csak, itt a neve! - A THOMAS nevet vésték be a páncél aljába. - Meg akarod fogni?

Odaadta a teknőst, és én felpattantam a bringámra.

- Hé! - ordított Penn. Egy kézzel kormányoztam, és úgy tekertem végig a járdán, akár egy örült. Aztán hirtelen lefékeztem; leraktam a teknőcöt a járda közepére, és odarikkantottam Penn-nek:

- Haha, átvertelek! - Rákapcsoltam, aztán megint megálltam, miközben újdonsült szomszédom felemelte

az állatot. – Nem is Humphrey a nevem! – Továbbtekertem.

Hazamentem, de egyfolytában ott motoszkált bennem egy kérdés. Elég hülye helyzet volt, hogy a négyéves húgomat kellett megkérdezniem, de csak ő volt kéznél.

Abby éppen azokat a bogarakat gyűjtögette, amelyek apró szürke labdacsokká gömbölyödnek össze, ha akarnak. Szépen felsorakoztatta minden szerzeményét. Néma csendben volt, hogy a bogarak azt higgyék, oké a helyzet, kinyílnak. Ha valamelyik így tett, a húgom megbökte az ujjbegyével, mire a bogár rögvést visszagömbölyödött, Abby pedig elégedetten kuncogni kezdett.

– Mondd csak! Él az üknagyapánk? – kérdeztem.

Erre Abby püsszegni kezdett, és majd felnyársalt a szemével. Így suttogott:

– Honnan tudjam? Anyát kérdezd!

Nos, kiderült, hogy nem él az üknagyapánk – ezt azonban nem anyától tudtam meg. Egy ideig elkerültem anyut, mivel aznap, amikor kijött a kertbe, az egész város hallhatta, hogy kiabál:

– Hová lettek az árvácskáim???

3

Legközelebb, amikor meghallottam a srác hangját, így kiabált: - Hé, John! Hé, John!

Az utcán rohant; én meg éppen serényen hántottam az udvarban az egyik fa kérégét.

Haragosan ránéztem:

- Honnan szeded, hogy John a nevem?

Odarobogott hozzám: erősen zihált; a kitűzője le-föl ugrált: - A húgodtól. Azt mondta, hogy DumDumnak becéznek, de az igazi neved John Patrick Coogan.

Nem tudtam eldönteni, hogy kire legyek mérges: Pennre vagy pedig a kedves húgomra?

- Hogy a francba tudtál beszélni vele?

- Tegnap téged kerestelek. Ott elől láttam meg a kertben. Nem tudta, hol vagy.

- Nem voltam itthon, dolgom volt - mondtam. Úgy tűnt, hogy egyszerűen képtelen kikapcsolni azt a lökött vigyort. Ez lassan már a kitűzőinél is jobban kezdett az agyamra menni.

- Ha meg akarod tudni a nevemet - közöltem vele-, engem kérdezz!

- Okés - mondta; még mindig vigyorogva. - Szólíthatlak DumDumnak?

Bármikor, bárki másnak igennel válaszoltam volna. De úgy éreztem, ez túl nagy kegy lett volna ennek a bügyének, ezért így feleltem: - Nem.

Pislogott: - Nem?

- Ezt mondtam.

Megrántotta a vállát:

- Akkor hát, hogy szólíthatlak?

- Hívjál lófüttynek!

Erre pislogott még egy párat. Már majdnem kezdtem élvezni a helyzetet - olyan volt, mintha én lettem volna a macska, ő meg az egér. Mondani akart valamit. Mellbe böktem: - Hívj csak lófüttynek, és én kopaszra borotválom a fejedet! - Felemeltem a konyhakést, amivel épp a fa kérgét hámoztam. Úgy beettem a srácot, hogy azt se tudta, hol a fent és hol a lent. Majdnem megfulladtam a visszafojtott nevetéstől.

- Tehát - mondtam -, miért kerestél?

Ismét ragyogott az arca: - Meg akartam kérdezni, van-e kedved eljönni hozzánk vacsorára.

Csak egyetlen szó jutott eszembe: - Minek?

- Azért, mert elsőként veled barátkoztam össze itt, Pennsylvaniában. Nálunk Észak-Dakotában szokás,

hogy meghívjuk a barátainkat vacsorára. Ez errefelé nem dívik?

- Dívik, ami dívik - mondtam erre. Húztam az időt. Arra volt a legkevésbé szükségem, hogy ezzel a bugygyant családdal vacsorázzak együtt. És az se tetszett, hogy a barátjának titulált. De tulajdonképpen egy kicsit furdalta az oldalamat a kíváncsiság, szívesen meglesstem volna közelebből is a fő-dinkákat és a garázst, amely igazi háznak képzeleli magát. De ha valóban elfogadom a meghívását, annak meg kell fizetnie az árát!

- Lehet, hogy elmegyek - mondtam -, de csak akkor, ha gyorsabban tüzelsz nálam!

- Gyorsabban tüzelek? - kérdezte.

- Ja, persze. Vízipisztollyal. Várj meg itt!

Berohantam a szobámba. Felkaptam két vízipisztolyt, megtöltöttem és kivittem. Odaadtam az egyiket.

- Ez a tied. Dugd a zsebedbe... így. Ötlépésnyire egymástól helyezkedünk el. Háromig számolunk, háromra rántsd elő a fegyvert, és tüzelj! Érted?

Sokáig egy szót se szólt. Lehervadt a vigyor az arcáról. Csak mereven bámulta a kezébe nyomott zöld műanyag fegyvert. Még azt se tudta, hogy kell fogni! Az ajkát harapdálta, végül rám nézett: - Nem tehetem.

Száj tátva meredtem rá: - Nem teheted?!

A fejét rázta.

- Miért nem?

Mélyen a szemembe nézett: - Kvéker vagyok.

4

- Kvéker? - értetlenkedtem. - Hát az meg mi a fene?
- A Kvéker Zabpehely volt az egyetlen kvéker, amiről eddig hallottam.

- A kvékerek olyan emberek, akik nem hisznek az erőszakban - mondta Penn.

Na, erre közöltem vele: - Ki mondta, hogy hinned kell benne? Csak csináld, gyөрünk!

- Nem harcolok háborúban.

Elnevettem magam. Az arca előtt hadonásztam a pisztolyommal: - Te buggyant, ez nem háború, ezek csak vízipisztolyok!

Erre odanyomta nekem a sajátját: - Nem szoktam fegyverrel játszani.

Nem vettem el tőle a fegyvert; inkább hátraléptem egyet, céloztam, és meghúztam a ravaszt. Egyenest a két szeme közé lőttem. Durr, bele a közepibe! Meg se moccan. A fegyver bénán fityegett a kezében. A víz lecsurgott az orrán és a szája körül.

- Nálátok, Észak-Dakotában nincsenek vízpisztolyok? - kérdeztem tőle.

- Van, akinek van - mondta. - De nekem nincsen.

- Most Pennsylvaniában vagy, öcsibogyó! - ismét céloztam és lőttem.

Most is állt, mint a cövek. Hát ez tiszta örület! Ki a csuda hallott olyan srácról, aki nem tüzel vissza? Aztán hirtelen leesett a tantusz: - Áhá! - mosolyogtam gúnyosan. - Most már értem, mi ez! Megpróbálsz felültetni, apafej! - Néhány lépést hátráltam, lekuporodtam, fellendítettem a fegyvert tartó kezemet: egyenesen, mereven; a bal kezemmel megmarkoltam a jobb csuklómat - úgy, ahogy a tévében láttam. - Nem fog bejönni, fiacskám! Hasta la vista, buggyantkám! Bumm! Bumm! Bumm! - Három gyors lövést adtam le. Penn meg se moccant, csak pislogott néhányat, amikor a víz belecsurgott a szemébe. Egyszerűen képtelen voltam elhinni, hogy valaki ilyen bárgyú legyen.

- Bumm! Bumm! Bumm!

Oldalt léptem, hogy jobb szögből tudjam eltrafálni a flancos kitűzőjét.

- Bumm! Bumm! Bumm! - Az első vízszugarak eltalálták a kitűzőt, miközben Penn ott állt bőrig ázva, bambaképpel. Annyira nevettem, hogy majd hanyatt estem.

Ismét céloztam. - Bumm! - A pisztolyból spriccelt kifelé a víz. Elfogyott a muníció. Még jobban rázott a röhögés. Alig tudtam megállni a lábamon.

Odatartotta a fegyverét. A megtöltött pisztolyt. Odatartotta... nekem.

Abbahagytam a nevetést. Rámeredtem, rá és a fegyverére. Teljes erőmből kivertem a pisztolyt a kezéből.

- Ezt nem így szokták játszani! - ordítottam bele a csöpögő képébe. - Vissza kell lőnöd! Vissza kellene! Nem érted? - A saját arcom felé fordítottam a vízipisztolyt, és meghúztam a ravaszt. - Látod? - Ismét tüzeltem. - Túl magas ez neked, ha?

Mérges lettem, és áthajítottam a pisztolyát a házunk fölött. Hátra, az udvarba. - Kis hülye! - Földhöz vágtam a fegyveremet. Addig tapostam, amíg apró zöld szilánkokra nem tört. Odarohantam a garázshoz, át a virágágyáson, majd ki az utcára, vissza Pennhez.

Mély lélegzetet vettem. Odanyomtam az arcához az arcomat. Mereven bámultam. Hergeltem, hogy ő pislogjon először. Gyűlölni akartam a srácot, azt akartam, hogy ne párologjon el a mérgem, de ez nehezen ment.

- Oké - vonultam vissza. - Oké, kapsz még egy esélyt, hogy vendégül láthass vacsorára. Ha le tudsz győzni birkózásban. Birkózhatnak a kvékerek?

Az orrát húzogatta; megnyalta a szája szélét; letörölt egy vízcseppet az orra hegyéről, és mosolygott:

- Naná!

Odamentünk a pázsithoz. Birkóztunk. Kábé két másodperc alatt két vállra fektettem.

- Oké - szólaltam meg -, kapsz még egy utolsó lehetőséget. El kell találnod a telefonpóznát. Tíz követ fogunk, rendben.

Hat kaviccsal eltrafáltam a póznát. Penn még a közelébe se ért... egyszer sem. Következett a távolugrás; aztán fejen álltunk. Versenyeztünk, ki tud meszebbre köpni. Reménytelen eset volt a krapek.

A fejemet ráztam:

- Te semmiben sem vagy nyerő?

Nem gondolkozott túl sokáig:

- Jól futok.

Magamban mosolyogtam egyet.

- Okés - mondtam -, kapsz egy utolsó, de valóban utolsó esélyt! Versenyt futunk! - Mutattam: - Egészen a postaládáig és vissza - végighúztam a csukám orrát az autófeljáró peremén -, eddig.

Lekuporodtunk; a cipőnk orra a kijelölt vonalon pihent. Elkiáltottam magam:

- Felkészülni... Vigyázz... Rajt!

Hatéves voltam, és eddig minden versenyt megnyertem. Ezért lepődtem meg annyira, amikor kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem a hideg kék fémet a postaláda tetején, és megpillantottam a kezét... ugyanott volt, ahol az enyém. Visszafelé még jobban rákapcsoltam, és átszáguldottam a célként kijelölt vonalon. Penn trappolását jóval magam mögött hallottam.

Ott álltunk meggörnyedve, és igyekeztünk levegő-
höz jutni. Hallottam, hogy azt mondja:

- A francba!

Beütötte a lábát. Most először láttam dühösnek.

- Ne szívd mellre, öcsisajt! - közöltem vele. - Ver-
hetetlen vagyok!

- Nem az a bajom - válaszolta. Már megint azt a
savanyú majompofát öltötte magára.

- Hát akkor meg mi?

Szipogott:

- Most nem fogsz eljönni hozzánk. - Elindult, neki-
vágott az utcának.

Hagytam, hogy öt-hat háztömbnyire jusson tőlem,
mielőtt még utána szóltam volna:

- Hé, Webb!

Csüggedten fordult meg.

- Meggondoltam magam. Elmegyek hozzátok.

Beletelt egy percbe, mire felfogta. Aztán akkorát
ugrott, mint rugós krampusz a dobozból. Így üvöltött:

- Juhuhú! - és hazarohant.

Aznap este egyfolytában az a kép lebegett előttem,
amikor mindkettőnk keze egyszerre ért a postaládá-
hoz.